

Sygnatura akt II Ca 676/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2015r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Terpiłowska

na rozprawie w dniu 17 września 2015 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa:

Gminy (...)

przeciwko:

D. P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 15 kwietnia 2015 roku sygn. akt VIII C 2120/15

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Apelacja nie była zasadna.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo dokonał ustaleń faktycznych w sprawie i Sąd Okręgowy te ustalenia przyjmuje w całości za własne. Sąd drugiej instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego w związku z powyższym w oparciu o treść art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie zawiera jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku.

Skarżący w apelacji zarzucił naruszenie art. 5 k.c. przez jego niezastosowanie i zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej żądanej kwoty w sytuacji gdy pozwany jest osobą schorowaną i niezdolną do pracy.

Powołany przez skarżącego przepis znajduje zastosowanie jedynie w wyjątkowych sytuacjach, gdy działania lub zaniechania uprawnionego w ramach realizacji swojego prawa należało by uznać za sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa lub z zasadami współżycia społecznego.

Sąd pierwszej instancji bardzo szczegółowo odniósł się do podstaw faktycznych żądania, którego źródłem były obciążające pozwanego opłaty związane z zawartą umową najmu. Pozwany w spornym okresie nie uiszczał ciężących na nim opłat z tytułu czynszu najmu oraz dostawy mediów. Dochodzenie należności w tym zakresie, jest uprawnieniem strony powodowej, które realizowała zgodnie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem swojego prawa (na podstawie art. 659 § 1 k.c. w zw. z art. 680 k.c.). Należy zwrócić uwagę, iż wchodzące do zasobu mieszkaniowego strony

powodowej nieruchomości służyć realizacji obowiązków gminy w zakresie zaspokajania potrzeb mieszkaniowych jej mieszkańców. Strona powodowa w interesie pozostałych mieszkańców oraz prawidłowej gospodarki swoim mieniem jest uprawniona do dochodzenia należności nieuiszczanych przez najemców mimo ciążącego na nich obowiązku. Trudno uznać w związku z tym, iż dochodząc należności strona powodowa nadużywa swojego prawa i nie należy przyznać jej ochrony.

Skarżący nie wyjaśnił, jakie zasady współżycia społecznego zostały naruszone przez stronę powodową. Samo dochodzenie przez stronę powodową roszczenia o zapłatę nie pozwala na ocenę, iż realizacja tego uprawnienia stanowi oczywiste naruszenie art. 5 k.c. Pozwany winien był wskazać, jaka norma społecznie przyjęta i powszechnie akceptowana w jego ocenie została naruszona w ten sposób. Samo bowiem powołanie się na klauzulę generalną zawartą w treści art. 5 k.c. nie wystarcza do podważenia powszechnie obowiązującego prawa (por. wyrok TK z dnia 17 października 2000 r. SK 5/99, OTK 2000, Nr 7, poz. 254, wyroki z dnia 22 listopada 1994 r., II CRN 127/94, z dnia 3 lutego 1998 r., I CKN 459/97; z dnia 14 października 1998 r., II CKN 928/97; z dnia 7 maja 2003 r., IV CKN 120/01; z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 263/06, Legalis).

Skarżący natomiast w apelacji powoływał się jedynie ogólnikowo na swoją trudną sytuację życiową, osobistą i materialną nie wskazując dlaczego uważa, iż korzystając z cudzego lokalu miałby to czynić bez uiszczania stosownych opłat. W toku postępowania Pozwany wskazywał jeszcze, iż jest osobą bezrobotną i korzysta w pomocy (...) w W..

W orzecznictwie przyjmuje się, iż stosowanie art. 5 k.c. jako podstawy ochrony musi być bardzo efektem uzasadnionej i szczególnej sytuacji. Zasadą bowiem pozostaje, iż to prawa podmiotowe korzystają z ochrony prawnej. Ingerencja w zakres przysługującego prawa powinna być zatem uzasadniona szczególnymi względami i każdorazowo uzasadniona całokształtem okoliczności sprawy (por. wyrok SN z dnia 22 listopada 1994 r., II CRN 127/94, Legalis).

Brak jest podstaw do uznania, iż sytuacja pozwanego stanowi taką szczególną podstawę, w której ochrona prawna istotnych interesów pozwanego byłaby bardziej uzasadniona niż ochrona strony powodowej.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.